

Over rouwen:

HET PAD VAN DE REGENBOOG

Het pad van de regenboog is het verhaal van Mirte; haar oma wordt ernstig ziek en zal doodgaan. Kort na het verschijnen van Het pad van de regenboog interviewde Patrick Somers (auteur van Sterrenkind) mij op de boekenbeurs in Antwerpen. Het werd een podiumgesprek over kinderen en de dood, waarop we heel goede reacties kregen.

Ik vertelde over het ontstaan van *Het pad van de regenboog* (aanleiding was de plotselinge dood van het bijna 2-jarige dochtertje van vrienden en het sprookje *De kleine akkerwinde* dat ik voor hen schreef), over beeldentaal en over mijn eigen ervaringen toen kort na elkaar de beide opa's van mijn toen nog jonge (6,8, 10) kinderen stierven.

Alle culturen kennen de kracht van beeldentaal en maken er gebruik van in oude verhalen. In beelden kun je uitdrukken wat in woorden niet valt te zeggen of uit te leggen. Beeldentaal heeft het vermogen je in je gevoel te raken, daar te bemoedigen, te helen. Vooral bij kinderen, die nog sterk vanuit hun gevoel leven en veel minder vanuit de ratio, zijn beelden bruikbaar in allerlei situaties, maar vooral ook bij groot, onbegrijpelijk verdriet. Daarom heb ik in mijn boek veel beeldentaal verwerkt: een huilende berg, een bloemetje dat verliefd wordt op de regenboog, een tovenaar die een tuin verwoest, een spookachtig meisje dat door de gangen van een paleis dwaalt.

Moemoe, de oma van Mirte, de hoofdpersoon uit het boek, spreekt graag in beeldentaal, maar ze gaat daarnaast 'gewone taal' niet uit de weg. Ze geeft rechtstreeks antwoord op rechtstreekse vragen over de dood. Mijn ervaring met kinderen is dat dit heel verhelderend en bevrijdend werken kan. Mijn neef van 16 stelde een vraag over lijkvlekken toen we zijn overleden opa aan het wassen waren en door hem een duidelijk antwoord te geven, konden we hem over een drempel van angst helpen.

Ook spel en nabootsing zijn belangrijk. Mijn kinderen gaven hun gevoelens een plekje door nog weken na de begrafenis spontaan 'begrafenisje' te spelen met een kartonnen doos. Ze waren om de beurt opa. Na de crematie van een vriendin van mij hebben we ook de goudvis gecremeerd toen we die dood in zijn kom aantroffen, want de jongens wilden weten: hoe gáát dat nou eigenlijk, een crematie?

Op deze manier heb ik in *Het pad van de regenboog* geprobeerd over de dood te schrijven: gewoon. Geen vraag is raar, de dood hoort erbij, maar is wel heel verdrietig – afscheid nemen is het moeilijkste dat er is...